

Tăcerea este complicitate

1 aprilie 2008

Gili Cârstea

„Tăcere în fața răului este complicitate cu nelegiuirea.”

Această declarație valoroasă, venind de pe buzele președintelui Conferinței Generale, fratele Paulsen, ar trebui să dea de gândit serios bisericii noastre mondiale.

Aflat în fața Consiliului pentru Evanghelizare și Misiune [aici], fratele Paulsen a exprimat această realitate cumplită în contextul genocidului din Rwanda, în care biserica a fost direct implicată.

Istoria noastră recentă a înregistrat multe alte momente de „tăcere” în fața nelegiurii, cu consecințe grave, atât pentru imaginea bisericii, pentru care luptă fratele Paulsen, cât mai ales pentru cauza lui Dumnezeu și onoarea guvernării divine.

Când în Europa anilor 30 începeau să se profileze umbrele malefice ale celui de-al Treilea Reich, biserica nu numai că a tăcut complice, dar a colaborat cu partidul nazist mânată de moralitatea găunoasă a lui Pilat. Publicațiile și amvoanele adventiste s-au alăturat corului de laudători ai național-socialismului spre a evita închiderea bisericilor și trimiterea conducătorilor în lagăre de concentrare. Nu le-a trecut prin cap că tăcere în fața răului este complicitate cu nelegiuirea.

La 60 de ani de atunci, conducătorii bisericilor noastre din Germania și Austria vin și cer iertare pentru greșeala acelei generații de conducători [aici]. Un gest nobil și pe deplin justificat. Dar de ce este nevoie să vedem că tăcerea este complicitate abia după o jumătate de secol? Ce lumină nouă a primit generația prezentă de conducători, pe care cei de acum 60 de ani nu au avut-o?

La fel s-a întâmplat cu bisericile din țările comuniste. Poate unii ați uitat cum revistele noastre slăveau „realizările” partidului și nu scăpau nicio ocazie, la zilele festive, de a aduce un omagiu călduros „celui mai iubit” fiu al patriei.

Dar ce se pregătește acum va depăși orice imaginație. Planul pentru ridicarea împărăției lui Dumnezeu pe pământ a intrat în ultima fază de pregătire, iar împărăția pământului se strâng pentru războiul zilei celei mari a Dumnezeului Atotputernic. Succesul planurilor de integrare politică, administrativă, economică și religioasă nu mai poate fi contestat de nimeni, confirmând schița profetică pe

care o descoperim în Scriptură. Baal își pregătește aliații pentru o ultimă încercare de a alunga definitiv pe Dumnezeu de pe pământ.

Biserica al cărei președinte este fratele Paulsen a fost ridicată de Dumnezeu spre a avertiza lumea că Planul ei este o mare și teribilă amăgire, că visele ei de prosperitate și pace sunt irealizabile, și că la cartierul general se află duhurile răutății, stăpânitorii întunericului acestui veac, aflați în conflict deschis cu Hristos.

Biserica rămășiței există pentru a comunica lumii întreita solie îngerească din Apocalips 14, iar ceea ce spune această solie nu se potrivește deloc cu planurile și speranțele omenirii de a construi o societate mai bună, mai pașnică, mai dreaptă, mai prosperă. Din contră, civilizația a intrat în cea mai neagră perioadă a existenței ei, când omenirea va fi constrânsă, sub amenințare, să se ralieze împotriva guvernării divine.

Nu există un mai mare rău decât acesta. Și totuși, biserica nu ia în serios declarația președintelui Paulsen. Amvoanele și presa adventistă au amuțit, evitând cu mare grijă să tulbure societatea cu avertizările serioase ale celor trei solii îngerești. Omenirea construiește ultima variantă a Turnului Babel, iar noi îl tencuim cu ipsos. Nu ne place să vorbim despre furtuna care se apropie, și care va spulbera Turnul, Planul, și speranțele a miliarde de oameni cărora nu le-am spus adevărul, de dragul păcii, spre a nu produce disensiuni, ură și violență.

Mișcarea ecumenică a luat un avânt de neimaginat acum câteva decenii, iar concepția adventistă despre acest fenomen este puternic ancorată în adevărul biblic:

“Pe temelia profeției Bibliei și a scrierilor lui Ellen White, adventiștii de ziua a șaptea anticipează un eventual succes al mișcării ecumenice, atât în eliminarea diferențelor din protestantism, cât și în reunirea creștinismului prin ridicarea unei punți peste prăpastia care separă confesiunile ne-catolice de Roma.

“Mișcarea ecumenică va deveni atunci un efort concertat de a uni lumea și de a asigura pacea și securitatea prin angrenarea puterii guvernului civil într-o cruciadă politico-religioasă pentru eliminarea oricărei disidențe.

“Biserica Adventistă vede această cruciadă ca fiind marea apostazie despre care Ioan vorbea ca fiind ‘Babilonul cel mare.’ Adventiștii înțeleg, de asemenea, că ultima solie de îndurare a lui Dumnezeu către lume, înainte de revenirea lui Hristos cu putere și slavă, va consta într-o avertizare împotriva acestei mari mișcări apostaziate, și va chema pe toți cei care vor alege să rămână loiali Lui să părăsească bisericile legate de ea” (SDA Encyclopedia, vol. 10, p. 410-411).

În ciuda acestor declarații oficiale, care zac uitate pe paginile Enciclopediei Adventiste, astăzi nu veți găsi în mass-media adventistă niciun comentariu negativ față de mișcarea ecumenică, nicio chemare de a părăsi bisericile asociate în scopuri ecumenice, și nici chiar un apel ca segmentele naționale ale bisericii să evite asocierea cu astfel de entități. Din contră, am angajat negocieri cu cele mai multe dintre bisericile deja membre ale Consiliului Ecumenic Mondial, căutând

credințele comune pe baza cărora să putem colabora. În Europa, cele mai multe Uniuni de Conferințe sunt deja membre cu drepturi depline în asociații al căror scop declarat prin propria constituție este ecumenismul, unirea trupului lui Hristos.

Dacă mișcarea ecumenică este „marea apostazie despre care Ioan vorbea ca fiind Babilonul cel mare” – așa cum spune Enciclopedia noastră – atunci tăcerea la acest mare rău este complicitate la nelegiuire, iar fratele Paulsen ar trebui de pe acum să ceară scuze, în numele bisericii pe care o conduce, pentru că biserica s-a alăturat acestei mari apostazii.

***